

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

*Sõulud
Shelter
Innis*

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Christmas at the Shelter Inn
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Liis Nõgu
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by RaeAnne Thayne LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D05442724
ISBN 978-9916-31-360-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Michelle Majorile, Molly Faderile ja Jill Shalwisele nende imelise abi eest.
Armastan teid kõiki sügavalt!*

ESIMENE PEATÜKK

Natalie Shepherd haaras rendiauto roolist, mille ta Boise' lennujaamast oli võtnud. Ta sõitis aeglaselt läbi pimeduse ja taevast pritsis alla tema tuuleklaasile rohkem lund, kui kojamehed suutsid ära pühkida.

Ta oli unustanud, et talle üldse, üldse, *üldse* ei meeldinud talvise ilmaga sõita.

Ta sõitis sellel teelõigul, mis viis tema Idaho osariigis asuvasse kodulinna Shelter Springsi, tunduvalt alla lubatud kiiruse, kuid seegi tundus nende teeolude jaoks liialt kiire.

Keset seda, mida ta võis nimetada lumetormiks, oleks Natalie eelistanud sõita suure pikapiga, millel on nelikvedu ja terasvööga talverehvid.

Aga ta ei sõitnud.

Ainus saadaolev rendiauto oli olnud see väike, kerge kaaluga sedaan, mis sobiks pigem Floridas päikeselisel päeval randa sõitmiseks.

Teda ei aidanud ka see, et ta tõesti ei tahtnud siin olla. Juba aastaid üritas Nat vältida pühade veetmist kodus. Ta eelistas ajastada oma põgusaid külaskäike perekonna nägemiseks suvisele ajale, kui mäed olid rohelised ja lopsakad ning järv sätenas pikkadel ja valgetel õhtutel kaunilt.

Talle ei meeldinud nagunii pühad ja kohe eriti ei meeldinud talle olla siin, kohas, mis oli täis mälestusi, kummitusi ja kahetsust.

Ja siis oli veel lumi.

Oh, pühade ajal võis see muidugi näida piduliku ja võluvana, eriti kui see kattis kõik puutumatu tekiga ja vahel taevast alla lendles nagu sädelus lumekuulis.

Lumi kaotas suure osa sellest rõõmsast veetlusest, kui ta tundis rendi-auto rehve ringi pöörlemas ja siis iga kord seda peadpööritavat kloppimist kohus, kui rehvid sillutisega haardumise kaotasid.

Ei. Ta ei olnud selle fänn.

Kuigi ta ei tahtnud siin olla, teadis ta, et tal pole muud valikut. Kui McKenna oli kolm päeva tagasi ühesõnalise sõnumiga – Appi! – tema poole pöördunud, teadis Natalie täpselt, mida ta peab tegema. Ta pöördus kiiresti agentuuri poole, mille kaudu ta töötas, et nad leiaksid tema positsiooni täitmiseks teise inimese, pakkis oma pagasi ja jõudis järgmisele lennule Tenerifelt, väikeselt Hispaania saarelt Lääne-Aafrika rannikult, kus ta oli eeldanud järgmised paar kuud veeta.

McKenna vajas teda. Nat teadis, et kui tema iseseisev, kahe jalaga maa peal seisev väikeöde selle ainsa palvega ühendust võttis, pidi asi halb olema.

Mure surus tema jala natuke tugevamini gaasipedaalile. Ta sõitis nii kiiresti kui julges. Kui Shelter Springsi tuled läbi paksude igihaljaste puude taamal paistma hakkasid, ohkas Nat kergendatult. Peaagu kohal. Varsti on see autosõidu õudusunenägu läbi ning ta on ilusti ja tervelt Shelter Inni külalistoas tekki mähitud.

Ta saab sellega hakkama. Tema ema ütles ikka talle, tema vennale ja õele, et nad saavad raskete asjadega hakkama. Seda mantrat on aastate jooksul tõsiselt proovile pandud. Võrreldes teiste asjadega, mida Nat on pidanud taluma, peaks lumisel detsembriõhtul mägiteed mööda sõitmine olema tühine asi.

Ootamatult tormas aga puude vahelt välja katastroof – mustsaba-hirv, kes hüppas otse tema auto ette. Liiga lähedal, et ta jõuaks peatuda.

Ta karjatas ja vajutas instinktiivselt pidurit, keerates rooli meelegeitliku katsega püüda vältimatut kokkupõrget ära hoida.

Tal õnnestus hirvest napilt mööda saada, kuid tema kõrvalepõiked osutusid hukatuslikuks. Ta ei sõitnud suure kiirusega, kuid piisas tema järsust ja instinktiivselt rooli keeramisest, et vältida loomale otsa sõitmist, ning sedaan hakkas pöörlema ja igasugune arusaam sellest, et olukorda kontrollib tema, lendas nelja tuule suunas.

Ta püüdis meeleheitlikult kontrolli tagasi saada, vajutades pidurit ja meenutades, et peab pöörama libisemise suunas, kui paanika temast nagu jääkülmlaine üle uhas.

Ta lõpetab järves.

See oli tema suurim õudusunenägu, saada vee poolt alla neelatud, vangistatult ja abituna uppuvas masinas.

Tema õel ei olnud veel üht kaotust vaja. Vaene McKenna.

See oli tema viimane uitmõte, enne kui kaassõitja poritiib vastu väikest kuusepuud pörutas ja turvapadjad avanesid. Auto pöörles veel veidi ja jäi siis lumevallile pidama, vaid mõne meetri kaugusel veekogust.

Adrenaliin temast läbi vemmeldamas lükkas Natalie turvapadja eemale ja püüdis kopsudesse hapnikku tõmmata.

Ta oli elus. Ta ei teadnud kuidas, kuid ta oli elus.

Ta naeris ja raputas pead. Nüüd pidi ta vaid välja nuputama, kuidas siit pääseda.

Seda oli lihtsam öelda kui teha. Auto oli kõrgel kivi, palgi või millegi sarnase otsas. Ta pani tagurpidikäigu sisse ja üritas tagurdada. Mootor läks pöördesse ja rehvid pritsisid lund ja pori, kuid midagi ei juhtunud.

Olgu. Suurepärane. Kas tal oli levi, et helistada püksiriile? Kas Shelter Springsis oli neil päevil üldse taksoteenus?

Tehes suuri jõupingutusi, et oma hajeovil mõtteid koguda, haaras ta pórاندalt oma suure käekoti, kuhu see istmelt oli kukkunud, ja hakkas oma mobiiltelefoni otsima.

Ta oli selle otsimisele nii keskendunud, et ei kuulnud koputust oma autoaknal. Ta heitis üllatunult pilgu ja nägi tumedates riietes meest alla kummardumas, et autosse sisse piiluda.

Natalie meelehärmiks pääses tema suust väike kiljatus.

Kõik tõsielu krimi-*podcast*’id, mida ta kuulas, näisid saatvat tema aju neonvalguses välkuvaid hoiatusi. Ära. Ava. Ust.

Ta kontrollis, et kõik lukud olid kinni. Kui mees uuesti koputas – ilmselt ei kavatsenud ta lahkuda – lasi ta akna irvakile, just piisavalt palju, et ta kuuleks üle ulguva tuule.

„Kas kõigiga on kõik hästi? Nägin, kuidas sa teelt välja keerlesid. Ma helistasin maanteepatrullile. Ma olen arst. Kas ma saan aidata?“

See hääl näis tabavat tema mälestuste keeli, kuid Natalie ei suutnud pimeduses mehe näojooni identifitseerida.

„Ei. Ma ei usu. Ma olen ainus inimene siin autos ja minuga on kõik korras. Kui välja arvata see, et ma paistan olevat kinni jäänud.“

„Mis juhtus?“ küsis meesterahvas. „Kas see oli must jää? Siin on libedam kui astudes banaanikoorele ja tuul ei aita kohe mitte asjale kaasa.“

„Hirv, kellel oli soov surra, hüpatas otse minu ees teele. Ma arvan, et ei sõitnud talle otsa, aga arvatavasti on mul siiski kapoti peal sõrajäljed.“

Mehe hambad välkusid pimeduses ja Natalie avastas end soovimas, et ta näeks mehe nägu. See hääl kõlas nii tuttavalt.

„Mul on seal eemal kastikas, mis kaalub kolmveerand tonni ja millel on pukseerimiskõis. Ma saan su hetkega välja tõmmata.“

Taaskord kõmisesid need *podcast*’i hoiatused Natalie peas. Ta peaaegu tahtis meest tänada ja keelduda, kuid siis heitis selle mõtte kõrvale. Võib kuluda tunde, enne kui ta abi saab, ja alternatiiviks linna jõuda oli kõn- dida kolm kilomeetrit läbi lumetormi ja halva nähtavuse.

Viimasel viiel aastal oli ta oma reise käigus õppinud, et mõnikord peab ta enda mugavustsoonist välja astuma.

Igatahes oli see väike linn Idahos, kus ta teadis enamikku seal elavatest inimestest. Või vähemasti kedagi, kes oli nende sugulane.

„Tänan teid. Oleksin selle eest väga tänulik.“

Näis, et meesterahvas üritas sisse piiluda, et teda näha, püüdes ilmselt aru saada, kas ta tunneb teda. Kuidagimoodi jättis mees talle tugeva mulje. Kuigi ta teadis, et sellel pole loogilist seletust, aitas see tema närve rahustada, kui mees tema juurest uuesti lahkus. Hetk hiljem lõikasid esituled läbi pimeduse ja ta sõitis Natalie auto taha.

Ta pigem kuulis kui nägi, kui mees pukseerimiskõie tema auto tagumise kaitseraua külge kinnitas ja siis taas juhipoolele küljele kõndis.

„Olgu. Pane kõik neutraali, palun,“ sõnas mees talle.

Ta järgis käsku, meenutades terava selgusega kunagist aega, mil ta oli kuu aega varem juhiloa kätte saanud ja Jake võttis endale kohustuseks anda talle mõned täiskasvanuks olemise õppetunnid. Kuidas parandada purunenud rehvi. Kuidas auto akule kiirkäivitust teha. Kuidas pukseerida ja olla pukseeritav.

Meeldetuletus vanemast vennast oli terav ja väänav valu rinnus. Ta oli üks neist kummitustest, kes tema ümber tiirlesid, ükskõik millal ta linna tagasi tuli.

Üskõik, kui palju ta ka proovis, leidis Natalie, et siin olles on võimatu venna peale mitte mõelda. Jake oli see, kes oli õpetanud teda lumes sõitma, kes oli juhendanud teda hoidma väikese pikapi kastis, millega ta keskkoolis oli sõitnud, kotti jämesoolaga, seda nii kaalu kui ka võimaliku haarde tekitamiseks.

Tema päästja tagurdas aeglaselt tee poole. Valju kriipiva heli saatel pääses tema auto vabadusse sellest, mis iganes teda vangistanud oli.

Silmapiiril ei paistnud ühtki teist autot, ilmselt seetõttu, kuna igauks, kellel oli natukenegi kainet mõistust, oli kodus teki sees, nautis jõulupuu tulesid ning jõi kuuma kakaod.

Tema päästja naasis tema akna juurde. Sel korral lasi ta selle veidi rohkem allapoole.

„Sellest peaks piisama,“ sõnas mees. „Su eesmine kaitseraud on natukene kriimustatud, kuid seda ei tohiks olla liiga raske parandada. Ma tean üht kutti, kui sul on kedagi vaja. Ta ei küsi sult liiga palju raha ja teeb head tööd.“

„Kõik on hästi. See on rendiauto ja mul on kindlustus. Lasen neil sellega tegeleda. Tänan, et peatusid. Ma polnud kindel, kas mu telefonil oleks siin levi ja ma tõesti ei tahtnud jala linna kõndida.“

„Kuhu sa suundud?“

Natalie noogutas kauguses paistva tulederea suunas. „Shelter Springsi.“

„Kas sul on seal pere?“

Seda konkreetset küsimust, võiks küsida sarimõrvar, et saada teada, kust ta naise hiljem leida võiks, nii et ta võiks tulla ja ta tema voodis mõrvata.

Aga niisamuti võiks seda teha ka täiesti kena meesterahvas, kes püüab kindel olla, et tal on, kuhu tormi käest minna.

„Jah,“ vastas ta. „Mu õde.“

Kuigi tal oli selles piirkonnas suur suguvõsa, olid tema lähimad perekonnaliikmed vähenenud ainult selleks üheks. Tema ema. Tema isa. Tema vend. Kõik olid läinud.